

Oznámite svojim synom a poviete: Izrael prešiel tento Jordán po suchu, lebo Hospodin,

váš Boh, vysušil vody Jordánu pred vami, a bolo tak, dokiaľ ste neprešli, tak ako učinil Hospodin,

váš Boh, Rudému moru, ktoré bol vysušil pred nami, dokiaľ sme neprešli,

aby poznali všetky národy zeme ruku Hospodinovu, že je silná,

a aby ste sa báli Hospodina, svojho Boha, po všetky dni.

Jozua 4:22-24

Jozua prežil svoju mladosť v Egypte. Bol to čas radosti, bolesti, ale aj čas zázrakov, ktoré Boh vykonal skrze Árona a Mojžiša. Na Boží pokyn vyšiel s celým národom z Egypta, zažil prechod cez Červené more, putovanie po púšti a ako jeden z dvanástich videl zasľúbenú zem. Jeho viera rástla po skúsenostiach, ktoré prežil s Bohom. Teraz stál na čele národa. Bol videný. Boh ho posilňoval a dával mu autoritu. Ľud pozeral na jeho život a skutky. Tí, ktorí ho pozorovali, opierali sa o jeho vieru. Pre mladších bola Jozuova viera barličkou a pre starších bol jeho život dôkazom, že Hospodin je s nimi. Ich viera rástla, lebo na Jozuovom živote videli, že Boh je verný a pravdivý.

Keď prešli cez Jordán a postavili oltár Hospodinovi, Jozua povedal: Tak ako pred vami vysušil Boh vody Jordána, tak pred nami vysušil Boh vody Červeného mora. Jozua prežil zázračný prechod cez vodu dvakrát, ľud len raz. Jeho viera bola väčšia, lebo mal dve skúsenosti. Ale ľudu ako by povedal: Teraz ste to prežili aj vy. Už nemusíte žiť z rozprávania iných, teraz máte vlastnú skúsenosť.

Život viery je život z kroka na krok. Keď urobíš jeden krok, dostaneš vieru na ďalší. Je to pomalá cesta, ale bezpečná a pod ochranou.

Predstavme si, že ideme v tme a svietime si baterkou. Aby sme bezpečne prešli potrebný úsek cesty, svietime na krátku vzdialenosť pred seba. Ideme síce pomaly, ale vidíme výmole, jamy, prekážky a do cieľa prídeme v poriadku. Keby sme svietili baterkou ďaleko dopredu, tak v tme vidíme obrysy niečoho v diaľke, ale nevidíme na cestu. Nevidíme to, čo je blízko nás, okolo čoho prechádzame, vidíme cieľ, ale nemusíme k nemu dôjsť. To je pre mňa život viery. Nevidím do budúcnosti, ale viem, že žijem dnes a pre dnešok.

Viera je bezhraničná poslušnosť a dôvera. Preto Pán Ježiš poukázal na deti. Tie nerozmýšľajú, aké je tam nebezpečenstvo. Takým príkladom je dvojročný Samko. Keď sme boli na Kysuciach, Peter potreboval na prácu rebrík. Keď prišiel do záhrady Samko a uvidel rebrík, hneď naň liezol. Rebrík bol zaujímavý ale aj preto, že na ňom stál otec. Vedel vyliezť po rebríku hore, ale nad tým, ako zlezie dolu, už nerozmýšľal. Dieťa nerozmýšľa nad následkami. Dieťa dôveruje otcovi, lebo ten vie, čo treba robiť.

Keď som premýšľala o Jozuovi, videla som, že aj v mojom živote sú tí, ktorí sú silnejší vo viere, ako ja, ale sú aj takí, ktorí sú slabší. O vieru jedných sa opieram a druhých vo viere nesiem. Prežívali sme v rodine ťažkú situáciu, a preto bolo potrebné pevne stáť vo viere, aby sa moja sestra mohla o mňa oprieť. Bola v prvej línii, a preto to mala ťažšie.

Aj na teba pozerajú tí druhí. Možno máš problémy v práci, v osobnom živote, v rodine, máš starosti s výchovou detí, nedarí sa ti, prišiel si o zamestnanie, niekto ti veľmi ublížil.... Iní by povedali, že by nevedeli žiť s tvojimi problémami. Ale ty v tom žiješ. Boh ti pomáha, víťazí a nakoniec v tvojom živote aj zvíťazí.

Tí, ktorí hľadajú zmysel života v Ježišovi Kristovi a mladí kresťania sa opierajú o tvoju vieru. Potrebujú ťa. Si pre nich dôkazom, že Boh počuje modlitby, je verný a pravdivý, dopustí, ale neopustí, poskytne pomoc v pravý čas. Tvoja viera im pomáha pri krokoch do neznáma. Postupne sa osamostatňujú a opierajú sa o vlastnú vieru. Je preto veľmi dôležité, aby náš život bol svedectvom a naše slová boli v jednote so skutkami.

Nech vám v tom Pán Ježiš Kristus pomôže.

So súhlasom autorky prevzaté z publikácie: Oľga Jedináková *Svedectvá tejto doby*, str. 53-54.